Van alles en tegelijkertijd ook niets; waar fotografie film wordt en vice versa.

Jaarlijks dompel ik mij eind januari tien dagen onder in een zee van films. Mijn eerste film die ik dit jaar tijdens het Internationale Filmfestival in Rotterdam zag was de documentaire *Bellavista* van de Oostenrijkse regisseur Peter Schreiner. In het kleine dorp Sappada in de provincie Belluno in de Italiaanse Alpen wordt door nog enkele bewoners het dialect Ploderisch gesproken. Deze voor een buitenstaander nauwelijks te volgen mix van Oostenrijkse en Italiaanse woorden wordt met uitsterven bedreigd. De jonge generatie heeft het dialect inmiddels ingeruild voor het algemeen beschaafd Italiaans. Schreiner brengt dit langzame uitstervingsproces niet alleen voor het voetlicht door een drietal vrouwen aan het woord te laten, maar ook door deze gesprekken te verweven met de schrijnende levensloop van de jongste van de drie, Giuliana. In de loop van de film wordt, zonder haar levensgeschiedenis geheel prijs te geven, haar haat-liefdeverhouding met het dorp en het daarbij behorende dialect duidelijk. De spanning die in de loop van het verhaal tergend langzaam wordt opgebouwd heeft niet alleen te maken met de verhaallijn, maar ook met de manier waarop Schreiner het dorp en de bewoners in beeld heeft gebracht. *Bellavista* heeft meer weg van een prachtige serie documentaire foto's dan van een film. Langzaam trekken de zwart-wit beelden voorbij. Schreiner neemt de tijd; een enkel shot duurt soms wel veertig seconden. Hij toont veel details: een met sneeuw bedekt dak, het gezicht van Giuliana als ze in de lift van hotel Bellavista staat. Als haar huid een kleine trilling vertoont door haar zenuwtrek, realiseer je je pas weer dat het een film is waar je naar kijkt.
De film zette min of meer de toon voor mijn hele festival. Het overgrote deel van de films die ik had uitgekozen bleken tamelijk trage, stille films te zijn. Soms in zwart-wit. Films met een grote fotografische kwaliteit.
Ik merk bij mezelf een afkeer van de snelle digitale wereld, waarin we overspoeld worden met beelden. In documentaires op televisie erger ik me aan modieuze montagetechnieken waarbij meerdere verhaallijnen door elkaar gemixt worden om het er maar dynamisch uit te laten zien. Op de commerciële zenders een film bekijken is door de vele reclameonderbrekingen ondoenlijk geworden. Wat een verademing is zo'n film als *Bellavista* dan. Maar dat was niet iedereen met me eens. Nog voor het einde van de film had een flink aantal bezoekers de zaal al verlaten en in de publiekspeiling scoorde *Bellavista* niet erg hoog. Wat de een saai vindt is voor de ander juist een oase van rust.

Flos Wildschut